

at visse europæiske lande, deriblandt Frankrig, stærkt havde modsat sig ratifikationen af Europahærtraktaten. De reaktionære kredse, der forberedte en ny verdenskrig, havde dog ikke opgivet håbet om at finde et alternativ, der kunne erstatte Europahæren. Det var de samme kredse, der stod bag den sydkoreansk-amerikanske forsvarspagt og Manilapagten. Denne sidste pagt, som flertallet af de asiatiske lande havde nægtet at tilslutte sig, havde til formål at muliggøre udenlandsk intervention til fordel for koloniinteresser, at undertrykke nationale frihedsbevægelser og at sætte asiatiske folk op mod hinanden. Forsøgene på at få Manilapagten til at se ud som en ren og skær forsvarspagt mod udefra kommende angreb kunne ikke narre nogen. Samtidig med at arbejdet på Manilapagten havde stået på, havde den amerikanske generalstab udarbejdet planer for en ny verdenskrig baseret på princippet om massegen-gældelse.

Hr. Vishinskij kom derefter ind på atomspørgsmålet og nedrustningsproblemet, idet han bl. a. hævdede, at produktionen af atom- og brintbomber indtog førstehedspladsen i den økonomiske planlægning i USA, hvorimod Sovjetunionen først og fremmest koncentrerede sig om atomkraftens udnyttelse i fredens tjeneste. Det nye amerikanske forslag om internationalt samarbejde om fredelig udnyttelse af atomenergien, til hvilket der først kunne tages stilling, når nærmere oplysninger forelå, ville ikke formindske faren for atomangreb eller reducere rustningskapløbet. For at fremme disse to mål, ville Sovjetunionen imidlertid forelægge plenarforsamlingen et resolutionsudkast, hvorved det pålægges nedrustningskommissionen på basis af det engelsk-franske memorandum af 11. juni 1954 at udarbejde et udkast til en nedrustningskonvention samt at afgive en indstilling om spørgsmålet om forbud mod anvendelse af atomvåben undtagen til forsvar mod angreb.

Sovjetunionen følte sig, sluttede Vishinskij, overbevist om, at disse forslag ville blive overvejet nøje. De viste efter sovjet-russisk opfattelse den vej, som De Forenede Nationer måtte følge, hvis truslen om en atomkrig skulle elimineres.

Den britiske delegerede, Selwyn Lloyd, indledte med at fremhæve en række lyspunkter. Fjendtlighederne i Korea og Indokina var indstillet. Der var gjort fremskridt med evakueringen af Kuomintangtropper fra Burma. Oliekonflikten med Iran var bragt ud af verden, og Storbritannien var nået til forståelse med Ægypten om Suezspørgsmålet og med Saudi-Arabien. Berlinkonferencen vedrørende Tyskland og Østrig havde ganske vist ikke ført til nogen løsning, men havde ved at bane vejen for Genèvekonferencen og ved den urbane tone, hvori forhandlingerne blev ført, snarere formindsket end forøget spændingen.

Der var dog stadig mange forhold, der truede freden. Foruden Tysklands og Østrigs samt Koreas deling måtte nævnes vanskelighederne ved at gennemføre Indokinaaftalen og modsætningsforholdet mellem Israel og de arabiske lande. Alt i alt var faren for en tredje verdenskrig imidlertid formindsket i løbet af det sidste år.

Den britiske delegerede omtalte præsident Eisenhowers atomforslag som en af det forløbne års vigtigste begivenheder. Selwyn Lloyd understregede videre i sin tale FN's betydning for yderligere fremskridt henimod en fredelig verden og understregede, at organisationen ikke måtte svækkes ved at blive forbigået.

Om Sovjetunionen udtalte han, at man fortsat savnede bevis for Sovjetunionens fredshensigter. Der var visse tegn, der tydede på, at Sovjetunionen ønskede en afspænding. Vishinskijs indlæg indeholdt imidlertid igen de sædvanlige udfald og forsøg på fordrejning af vestmagternes mål og handlinger. Udtalelser af denne art syntes ikke vel forenelige med tanken om fremskridt i nedrustningsspørgsmålet. Kommunistpartierne overalt arbejdede stadig med omvæltning og revolution for øje, og det kunne ikke nægtes, at inspirationen hertil kom fra Moskva og Peking. Alt dette var uforeneligt med virkelig „peaceful co-existence“.

Den britiske delegerede vendte sig sluttelig mod nedrustningsproblemet og kom herunder ind på det af hr. Vishinskij fremsatte resolutionsforslag, om hvilket han bl. a. bemærkede, at der var grund til tilfredshed med, at Sovjetunionen ved sin